

efter de borgerlige Love paa Grund af sin Størrelse medfører Strafarbejde, skal straffes efter de borgerlige Love om Drab eller Røveri.

§ 150.

Naar Nogen i fjendtligt Land stjæler eller raner Gods, der tilhører den fjendtlige Stat eller dennes Indvaanere, skal Krigsretten være bemyndiget til at nedsætte de i de borgerlige Love for slige Forbrydelser indeholdte Straffe, og maa Straffen ingenfinde overstige Strafarbejde i 4 Aar. Skal Nogen dømmes efter denne §, eller bliver Nogen, som er dømt efter samme, senere tiltalt for Tyveri eller Ran, komme Reglerne om gjentaget Tyveri ikke til Anvendelse.

§ 151.

Den, som i fjendtligt Land, uden at Handlingen retfærdiggjøres ved en virkelig Nød, paa en aabenbar Maade egenmægtig tilvender sig fra Landets Indvaanere Fødemidler til Brug for sig selv eller den Afdeling af Krigsmagten, hvortil han hører, eller for de til samme hørende Heste, eller andre Livsfornødenheder til Afhjælpning af Savn paa saadanne, skal, naar derved ingen personlig Bold er udøvet, anses med Fængsel eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse.

Udøves derved Bold imod nogen Person, kan Straffen skjærpes indenfor Grændserne af Straffen for Plyndring.

§ 152.

Den, som ulovlig paalægger og inddriver Krigsbeskæftninger, eller inddriver Mere deraf, end han er beføiet til, skal, naar det ikke sker i egennyttig Hensigt, anses med Fængsel, eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse. Udøves derved personlig Bold eller trues dermed, kan Straffen skjærpes indenfor Grændserne af Straffen for Plyndring. Eder Forbrydelsen i egennyttig Hensigt, betragtes Gjærningen som Plyndring.

§ 153.

Den, som egenmægtig, og uden at Handlingen retfærdiggjøres ved en virkelig Nødvendighed, affordrer et Lands Indvaanere fri Befordring eller tager fremmede Befordringsmidler i Brug, skal straffes med Fængsel.

§ 154.

Den, som misbruger den militære Magt til forsættlig at ødelægge eller beskadige fremmed Eiendom, skal, om det end sker i fjendtligt Land, belægges med den Straf, som de borgerlige Love fastsætte for slige Gjærninger, forsaavidt ikke for særlige Tilfælde en egen Straf er bestemt i de militære Love. Dog dersom den, der ubeføiet foretager en saadan Handling, har havt rimelig Anledning til at anse sig berettiget til samme, skal Straffen kunne nedsættes eller endog aldeles bortfalde.

§ 155.

Dves Boldsomheder mod Nogen, der er sat under særlig Beskyttelsesvagt (Sæuegarde), eller paa anden Maade under lignende militær Beskyttelse, eller røves, stjæles, ødelægges eller beskadiges Gods under lige Baretægt, og denne Beskyttelse har været Gjærningsmanden vitterlig, skal det betragtes som en særdeles skjærpende Omstændighed, og Straffen maa i intet Tilfælde være under Fængsel i anden Grad.